

SCHODY
DO
ABSOLUTNA

Josef Beran

SCHODY DO ABSOLUTNA

Josef Beran

SCHODY DO ABSOLUTNA

Josef Beran

"Všem mým Zuditám, ony ví."

Copyright © Josef Beran, 2015

Editor © Pavlína Rösnerová, 2015

Cover & Layout © Pavlína Rösnerová, 2015

© Nakladatelství ČAS,

www.nakladatelstvicas.cz, 2015

ISBN 978-80-7475-132-5

Lesbie, ptáš se, kolik políbení by pro mne
bylo dost a dosyta?

CATULLUS

Prolog

Listí se pomalu nadzdvihlo a odtřepetalo do
teplých krajin.

Co je to sakra zase za nesmysl?

Nejpitomější verš toho dne.

Život.

Je vdaná, a nedá se tomu zabránit
ani záklonem hlavy s očima odevzdanýma
ubíhajícím mračnům.

Carpe diem!

Tak éterické oči může mít jenom smrt.

Černé oči.

Černé? Černé!

Brr, je zima.

Třeskatá zima v prvopočátku listopadu.

Stačí zvednout límec a všechno...

„Nastydneš!“

Ne, to není její hlas. To je jen náhlá
vzpomínka studeného větru
zatínající čelisti do šíje.

„Nastydneš!“

Ten hlas mi nic neříká.
Cizojazyčné prázdnosloví.
Jsi ryba. Mla, mla.
Přes vedlejší lavičku přeběhla krysa.
„Carpe diem,“ křiknu za ní. Krysa se otočí,
jako by tomu rozuměla, zahýbá čumákem,
a... skočí. Dopadne na všechny čtyři vedle
kanálu. Už je tam.

I.

Svatý Šebestián krvácel ze všech ran.
Oči byly tak blízko, že před nimi roztával
tenký led malířovy jsoucnosti a
roztřesené ruky.

Krev.

Krev na obraze.

Krev na stehnech právě příchozí.

Mžitky před očima. Jak jen to říct.

Pozor at' neuteče!

Svatý Šebestián je přibit k zemi.

Vzdor. Krev na stehnech, na krku, na ústech.

Éterická bytost.

Svatý Šebestián.

„Slečno.“

Pozor mladý muži, při oslovení se musíme
dívat do očí. Pravidlo ááá, životního
strojopisu.

Do černých očí.

Spadnout.

Ááá...

Krev stékající po šíji.

Nařasené čelo.
Zbytek galerie zůstal opomenut. Zvítězilo
Svatého umučení.
Kam teď, a kam jinam?
Jdeme dlouho. Kopyto na ústa. Chodit je
nuda.
Bav mne.
Rajčatové střechy malostranských domů.
Nuda. Nebavíš mne.
Chodit bolí.
Rampouch.
Okopu si boty.
Do kávy.
Ad a) káva se šlehačkou, bydliště, místo a
datum narození.
Píšu. Píšeš.
Pěstuju masožravé rostliny a hlad po poezii.
Kolik je ti let, já sakra, kdo vůbec začal tykat?
Sedmnáct.
Vypadáš na dvacet. Zudito. Blbý jméno.
Nemůžu za něj.
Pane vrchní, čas?

Není na jídelním lístku.

Ona: „Budou tři. Spěcháš?“

On: „Ne.“

Zásada. Nestojím o čas. Neunesu ho.

Sourozenci. Ontologie. Jsme a nebo nejsme
poslední dynastie vesmíru?

Rampouch taje.

Žiješ ve městě plném života. Den má jenom
dvacet čtyři hodin.

Žiješ ve městě plném vražd, korupce, úplatků
a lásky.

Studuješ. Pět hodin ekonomických nesmyslů
všedního dne.

Taješ.

Nehodláš dělat děvku nějakému upocenému.

Jen se vyplač. Vykřič. Na rameno.

Jak žiju?

Živořím. V malém unaveném městě, dvě stě
kilometrů odtud.

Sto padesát. Snad sto dvacet.

Je mi dvacet. Rebelais mi právě půjčuje
vědomí.

Roztálas.
Klapot střívků po zámeckých schodech.
Rajčatové střechy za pár měsíců zaniknou.
Bude jaro.
Budeme se milovat?
Ne. Dnes už ne.
Není čas.
Není kde.
Příště.
Kdy?
Za čtrnáct dnů.
Slib.
Suchý polibek na ústa.
Slib mi to.
Mokrý polibek na ústa.
Ona: „Musím už domů.“
Nad alejí 1789.
Revoluce.
Francouzská.
Krev na stehnech a ty.
Ukončete výstup a nástup, už není čas,
život pohasíná, dveře se zavírají. Cvak.

II.

Čekáš na zastávce.

Neříkalas, že budeš čekat. Nevědělas, kdy přijedu.

Není to jedno?

Vědmo.

On: „Co chceš dělat?“

Flákyty flák.

Zbloudíme?

Bloude.

Bludičko.

Zrcadlové bludiště.

Vypadáš jako papež natažený na skřípec.

Vypadáš jako jeptiška na karnevalu.

Kam teď?

Doleva!

Doprava!

Čehý.

Hot.

Prrr.

Prásk.

Auů.

Střepy.
Honem pryč.
Strach najde vždycky cestu. Strach zachránce.
Strach spasitel.
Budeš mít sedm let neštěstí.
Já?
Ty.
Já to nerozbila.
Podvodnice!
Lháři!!!
Mám tě rád... asi...
Už? Tak brzy?
On: „Máš horké čelo.“
Ona: „Upadl mi tam kapesník.“
S monogramem?
Bez.
Holmsova stopa.
Alabastrová ručka se chytá naděje.
Zvykám si na ten stisk jak na Buškovo víno.
Mokrý polibek na čelo.
Už jsem si zvykl.
On: „Zvu tě.“

Kam?

To je jedno. Venku je zima.

Ukaž. Alabastrová ručka se propaluje do mozku.

Ona: „Máš studené čelo. Nastydneš. Zvednu ti límec.“

Líbám tě.

Kavárna U zvonu.

Cinkylilink.

On: „Dáme si čaj?“

Ne, já chci colu. S ledem.

Je zima Zudito!

Chci led. Kru ledu.

Pane vrchní, přineste dva čaje.

Zvedáš se a práskáš dveřmi.

Pane vrchní, nic nenoste.

Vybíhám ven.

Už není.

Čehý. Hot! Není.

Je.

Stojí za rohem a směje se.

S rukama sepjatýma tvořím amulet.

Polibek.

Ona: „Máš mě rád?“

Ano.

Chci led.

Dobře půjdeme jinam.

Cestou vyprávíš, jak jsi bezbožná.

Pět anarchistů leží v kruhu na chodníku a
poslouchají Depeche Mode.

Přidáme se k nim.

Tanec kober.

Umíš se něžně lísat.

Jsi hořce studená.

Zudita.

Bezkrvné jméno.

Bezkrvné oslovení.

Zudito pojd'.

Mně to ba.

Mně ne.

Chtěla jsi led.

Aha.

Vyskakuješ z bezvládného kruhu.

Číšník v Orchestře přináší vytoužený nápoj.

Cinkáš dlouhým nehtem o kostky ledu.

Rozpustíš se ledíku?

On: „Musím si odskočit.“

Kam?

Kroky tam, kroky zpět.

Už máš vypito.

On: „Chceš ještě?“

Ona: „Ne. Ty jsi vůbec nepil.“

Nechci to.

Bojíš se?

Čeho?

Nasypala jsem ti tam jed.

Piju.

Na dně skleničky leží klíče.

Čuně, odkud jsou?

Ticho.

Kdo ti je dal?

Princ.

Ona: „Pojď, půjdeme. Uvařím ti oběd.“

Pane vrchní, čas.

Už skoro večeri.

Metrem šest stanic. Tramvaj. Autobus.